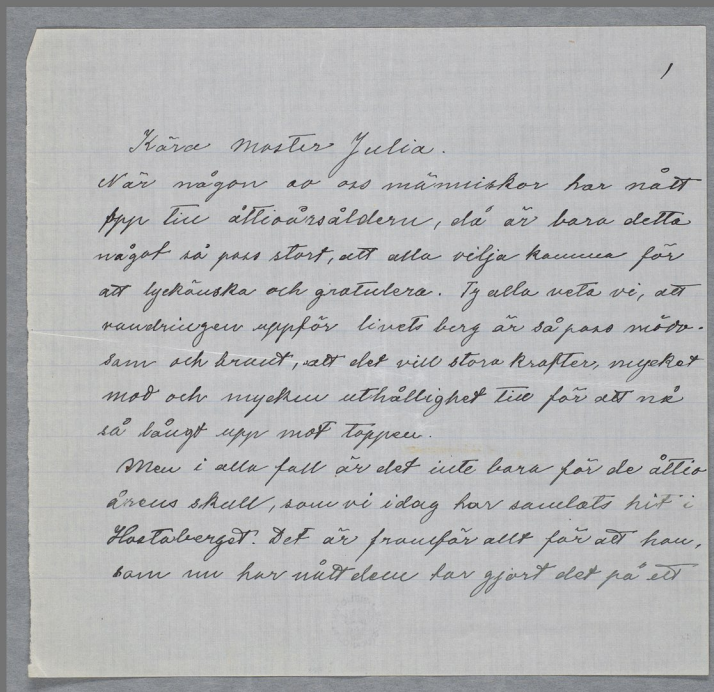

Lagerlöf, Selma / Ekman, Julia Charlotta

Tal på Julia Ekmans 80-årsdag den 30/8 1923

Handskrift // L 1:71

Tillkomstår 1923

Digitaliserad år 2016

National Library
of Sweden

1

Kära Master Julia.

När någon av oss människor har nått
upp till åttiöarsåldern, då är bara detta
något så pass stort, att alla vilja kamma för
att lyckänska och gratulera. Ty alla veta vi, att
vandringens uppför livets berg är så pass möd-
sam och brant, att det vill stora krafter, mycket
mod och mycket uthållighet till för att nå
så långt upp mot toppen.

Men i alla fall är det inte bara för de åttio-
årens skull, som vi idag har saulats hit i
Hastaberg. Det är framför allt för att han,
som nu har nått den har gjort det på ett

så vackert sätt. Det är liksom vi alla skulle behöva komma hit för att lära oss hur vi skola kunna bibehålla spårens rörlighet och kroppens spänstighet ända högt upp i ålderdomen.

Jag tänker, att om vi se tillbaka på moster Julias liv får att se vilka hauser hon har begagnat sig av för att bibehålla ungdomen; så ska vi finna, att hon ganska mycket har prövat den utöfningen, att glömma bort sig själva och leva för dem som hon har älskat. Vi veta nog, att hon har en vilja, men den har hon kunnat kvara utan att lida därav därför att hon blivit till ett med dem, som stått henne närmast såsom hennes man, hennes barn

och hennes yngste bror. Hon har ju aldrig behöft
 sakna något för egen del, men dock har hennes
 liv varit rikt på mödan och vakor och hon
 har känt fruktan och oro. Men den sorgsamma
 man hör för andra, den försvagar icke utom den
 framtvingar dolda krafter och lägger år till
 livslängden.

Men så menar jag också, att moster Felicia
 kan lära oss något i själva hennes sätt att leva
 livet. Hon har stor kärlek till det, som är
 vackert och genom hela sitt liv har hon hållit
 på att iurätta sig nya hem, det ena vackrare
 än det andra. Hon har rest utrikes för att

41
so skön konst i dess hemland. Han tycker om
musik och lektyg, men med allt detta har
hennes liv bibehållit en stor enkelhet och fläddlös-
het. Det där vackra, det har endast fått vara
lingvande och stärkeande, det har inte fått för-
lamma arbetet, endast skänka bättre kraft att
hålla ut därmed.

Vidare finns det hos min herra master
något, som är jag tror är mycket svalt och
bibehåller livsstyrkan och det är, att han
aldrig har låtit sig helt ryckas lös från
sitt ursprung, han har alltid känt samband
det med den stad, där han har vuxit upp.

Först när han hade kunnat sitta 75 år kom han på allvar tillbaka, men kom gjorde han ändå. Och det kom siggen rätt väga och beräkna hur mycket gott det ligger i att använda tillbaka till det gamla. Det är alltid gott för en planta att använda tillbaka till den jordman, står den först är uppriktad. Den ger trygghet och säkerhet, lugn och lycka, att åter besinna sig på en plats, där man ligger nära en barndoms hem, att vid varje steg känna barndomsminnen leva upp omkring sig.

Jag vill tala om min första minne av moder Julia. Vi hade på Mörbada en stor hemmagård vägen, av slaget chockant, som hade träfjällar och skakade alldeles för-

(vänt)

utskrifte

skräckligt. Den var ~~avsett~~ för de barnskolor, som sam-
 ledes hos oss om samskrifna och samskades på märbara och
 samrarna och för skakningens skull kallades den för
 Mazurka. Men den första gången jag mig vederligger
 såg master Jelia satt hon på den gröna Trébänken i
 mitt i koruplatsen ^{parade} hon var sina ^{tyger} är
 Mazurkan och hon var liten och natt, med så vack-
 ra rosa kinder, som ^{lappade} ~~skakade~~ då hon satt i den ska-
 kande vagnen. Det såg så lustigt ut, att jag kom
 i ~~skritt~~ att och så kom jag, att se närmare på henne
 och jag såg, att hon var söt och älsklig, hon var så ljus
 och fin och hon hade ^{lilla} roligt, och skrattade och ropade högt
 alldeles som vi barn görde. —

Det är kanske sextio år sedan den tiden, men jag tycker,
 att master alltså är riktigt. De tredda kinderna är nog
 hårda, men liten och natt är hon, och det snälla och söta och
 mygdaulliga, det vädliga sättet och goda humöret, det finns kom-
 proaktiäringer. Och detta, det är något eget för henne, det kunna
 vi inte efterlikna. Vi kunna bara ^{smilla} ~~smilla~~ aa henne för det

och ämba, att hon skulle för sitta hemt som i skolan
 bergot, så länge som tiorpar näde för henne